

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4837/2567

นาง จ.โจทก์ สิบตำรวจโท ส. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1480, ป.พ.พ. มาตรา 1629, ป.วิ.พ. มาตรา 177, ป.พ.พ. มาตรา 7, ป.พ.พ. มาตรา 1336, ป.พ.พ. มาตรา 1474

ย่อ / หลักกฎหมาย

สภาพแห่งข้อหาและข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาตามคำฟ้องโจทก์ คือ โจทก์เป็นภริยาที่ชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย ผู้ตายโอนกรรมสิทธิ์รถยนต์นั่งส่วนบุคคลทั้งสองคันซึ่งเป็นสินสมรสระหว่างโจทก์กับผู้ตายให้แก่จำเลยทั้งสองโดยไม่ได้รับความยินยอมจากโจทก์ ส่วนนี้จึงเป็นกรณีที่โจทก์กล่าวอ้างว่าผู้ตายจัดการสินสมรสไม่ชอบด้วย ป.พ.พ. มาตรา 1480 วรรคหนึ่ง ซึ่งโจทก์มีสิทธิเรียกให้จำเลยทั้งสองคืนทรัพย์สินในส่วนที่เป็นของโจทก์ และเมื่อผู้ตายถึงแก่ความตายแล้ว โจทก์ในฐานะคู่สมรสซึ่งเป็นทายาทโดยธรรมของผู้ตาย จึงมีสิทธิในทรัพย์สินมรดกอีก 1 ใน 4 ส่วน ตาม ป.พ.พ. มาตรา 1629 ประกอบมาตรา 1635 อันเป็นการเรียกทรัพย์สินคืนฐานที่เป็นสินสมรสส่วนหนึ่ง และฐานที่เป็นทรัพย์สินมรดกอีกส่วนหนึ่ง ซึ่งเมื่อจำเลยทั้งสองจะให้การต่อสู้คดีต้องแสดงโดยชัดแจ้งในคำให้การว่ายอมรับหรือปฏิเสธข้ออ้างของโจทก์ทั้งสิ้นหรือแต่บางส่วน รวมทั้งเหตุแห่งการนั้น ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 177 วรรคสอง ส่วนนี้จำเลยทั้งสองให้การต่อสู้แต่เพียงว่า ผู้ตายจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์รถยนต์ทั้งสองคันให้จำเลยทั้งสองโดยเสนหาก่อนถึงแก่ความตาย รถยนต์ทั้งสองคันดังกล่าวจึงไม่ใช่สินสมรสและไม่ใช่มรดกของผู้ตาย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้แบ่งทรัพย์สินโดยอ้างว่าเป็นทรัพย์สินมรดกของผู้ตายซึ่งอยู่ในความครอบครองของจำเลยทั้งสอง แต่ฟ้องคดีเกินหนึ่งปีนับแต่วันที่ผู้ตายถึงแก่ความตาย ฟ้องโจทก์จึงขาดอายุความเรียกทรัพย์สินมรดก โดยมีได้อ้างเหตุแห่งการปฏิเสธว่า โจทก์ฟ้องเพิกถอนนิติกรรมการให้ทรัพย์สินเป็นสินสมรสระหว่างโจทก์กับผู้ตายที่ผู้ตายโอนกรรมสิทธิ์ให้แก่จำเลยทั้งสองเกินหนึ่งปีนับแต่วันที่รู้เหตุอันเป็นมูลให้เพิกถอน คดีจึงไม่มีประเด็นเรื่องอายุความการฟ้องให้ศาลเพิกถอนนิติกรรมตามมาตรา 1480 วรรคหนึ่ง ซึ่งเมื่อจำเลยทั้งสองไม่ได้ยกเรื่องดังกล่าวเป็นประเด็นข้อต่อสู้ในคำให้การเพียงจะยกขึ้นอ้างในชั้นอุทธรณ์ จึงเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น แม้ศาลอุทธรณ์ภาค 9 วินิจฉัยให้ก็ไม่ถูกต้อง และไม่ก่อให้เกิดจำเลยทั้งสองมีสิทธิฎีกาในประเด็นนี้ โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยที่ 1 คืนเงิน 1,273,061.25 บาท แก่โจทก์ พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้น กับให้จำเลยที่ 1 นำรถยนต์นั่งส่วนบุคคลยี่ห้อเบนซ์ ออกขายทอดตลาดและนำเงินมาชำระแก่โจทก์ 312,500 บาท และให้จำเลยที่ 2 คืนเงิน 187,500 บาท แก่โจทก์ พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้น กับให้จำเลยที่ 2 นำรถยนต์นั่งส่วนบุคคลยี่ห้อฮิซุซุ ออกขายทอดตลาดและนำเงินมาชำระแก่โจทก์ 474,375 บาท และให้จำเลยทั้งสองร่วมกันนำอาวุธปืนทั้งสามกระบอกออกขายทอดตลาดและนำเงินมาชำระแก่โจทก์ 81,250 บาท จำเลยทั้งสองให้การและฟ้องแย้งขอให้ยกฟ้อง และโจทก์นำเครื่องพารามอเตอร์พร้อมอุปกรณ์ซึ่งเป็นสินส่วนตัวและทรัพย์สินมรดกของผู้ตายที่อยู่ในความครอบครองของโจทก์ในฐานะผู้จัดการมรดกของผู้ตายไปขายให้บุคคลภายนอก

โดยไม่ได้แจ้งทายาทอื่นของผู้ตายทราบและไม่นำเงินมาแบ่งปันแก่ทายาท ถือว่าโจทก์ยกย้าย ทรัพย์สินมรดกโดยฉ้อฉล โจทก์จึงต้องถูกกำจัดมิให้รับมรดกของผู้ตาย ซึ่งจำเลยทั้งสองได้แจ้งความ ดำเนินคดีแก่โจทก์แล้ว เครื่องพารามอเตอร์พร้อมอุปกรณ์มีราคาไม่น้อยกว่า 30,000 บาท ขอให้ บังคับโจทก์ชดใช้ราคาทรัพย์สินดังกล่าวเป็นเงิน 30,000 บาท แก่จำเลยทั้งสอง พร้อมดอกเบี้ย อัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องแย้งเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้น โจทก์ให้การแก้ฟ้องแย้ง ขอให้ยกฟ้องแย้ง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยที่ 2 แบ่งเงินในบัญชีธนาคาร ก. เลขที่ 986-4-75xxx-x ให้แก่โจทก์ครึ่งหนึ่ง คิดเป็นเงิน 2,660.825 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2565) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ทั้งนี้ อัตราดอกเบี้ยให้ปรับเปลี่ยนลดลงหรือเพิ่มขึ้นได้ตามพระราชกฤษฎีกาซึ่งตราขึ้นตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี แต่ต้องไม่เกิน อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามที่โจทก์ขอ ให้จำเลยที่ 1 แบ่งรถยนต์นั่งส่วนบุคคลสี่ล้อเบนซ์ ให้แก่ โจทก์ครึ่งหนึ่ง ให้จำเลยที่ 2 แบ่งรถยนต์นั่งส่วนบุคคลสี่ล้อฮอนด้า ให้แก่โจทก์ครึ่งหนึ่ง และให้จำเลย ทั้งสองร่วมกันแบ่งอาวุธปืนเดี่ยวลูกซอง ขนาด 12 (5 นัด) และอาวุธปืนยาวเดี่ยวลูกกรด ขนาด .22 ซีแซตต์ ให้แก่โจทก์ครึ่งหนึ่ง หากจำเลยทั้งสองไม่ปฏิบัติตามให้ถือเอาคำพิพากษาเป็น การแสดงเจตนาของจำเลยทั้งสอง หากไม่สามารถแบ่งทรัพย์สินดังกล่าวได้ ให้เอาทรัพย์สิน ดังกล่าวออกประมูลระหว่างโจทก์กับจำเลยทั้งสอง หากไม่สามารถประมูลกันระหว่างโจทก์กับ จำเลยทั้งสองได้ ให้เอาทรัพย์สินดังกล่าวออกขายทอดตลาดนำเงินมาแบ่งปันให้โจทก์ครึ่งหนึ่ง ค่าขอ อื่นนอกจากนี้ให้ยก กับให้จำเลยทั้งสองใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ เฉพาะค่าขึ้นศาลให้ใช้แทน ตามจำนวนทุนทรัพย์ที่โจทก์ชนะคดี โดยกำหนดค่าทนายความ 15,000 บาท และค่าใช้จ่ายในการ ดำเนินคดีให้เป็นพับ ให้ยกฟ้องแย้งจำเลยทั้งสอง ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์และจำเลย ทั้งสองในส่วนฟ้องแย้งให้เป็นพับ จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษายืน ให้จำเลย ทั้งสองใช้ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์แทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 15,000 บาท จำเลย ทั้งสองฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่โจทก์และจำเลยทั้งสอง ไม่ได้เถียงกันในชั้นนี้รับฟังได้ว่า จำเลยทั้งสองเป็นบุตรโดยชอบด้วยกฎหมายของร้อยตำรวจเอก สมบัติ กับภริยาเก่าที่จดทะเบียนหย่ากันแล้ว โจทก์จดทะเบียนสมรสกับร้อยตำรวจเอกสมบัติ เมื่อวันที่ 26 มิถุนายน 2549 ระหว่างสมรส โจทก์และร้อยตำรวจเอกสมบัติได้มาซึ่งทรัพย์สินหลาย รายการ เดิมร้อยตำรวจเอกสมบัติรับราชการอยู่ที่จังหวัดชลบุรี แต่ต่อมาถูกฟ้องเป็นจำเลยใน คดีอาญาหมายเลขดำที่ 2190/2560 ของศาลจังหวัดชลบุรี จึงได้ลาออกจากราชการแล้วย้าย กลับมาอาศัยที่ภูมิลำเนาเดิมที่จังหวัดสงขลา ร้อยตำรวจเอกสมบัติถึงแก่ความตายเมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม 2563 ต่อมาศาลจังหวัดชลบุรีมีคำสั่งตั้งให้โจทก์กับนางสมปอง มารดาของผู้ตาย ร่วมกันเป็นผู้จัดการมรดก ในส่วนที่โจทก์ฟ้องเรียกเงินฝากในบัญชีธนาคาร ก. 2 บัญชี จากจำเลยที่ 1 และที่ 2 ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่าเป็นสินสมรสระหว่างโจทก์กับผู้ตาย ให้จำเลยที่ 2 แบ่งเงินในบัญชี ธนาคาร ก. เลขที่ 986-4-75xxx-x ให้แก่โจทก์ครึ่งหนึ่ง เป็นเงิน 2,660.825 บาท ส่วนบัญชีธนาคาร ก. เลขที่ 986-4-83xxx-x ไม่มีเงินเหลือในบัญชีแล้ว จำเลยทั้งสองจึงไม่มีหน้าที่ต้องคืนแก่โจทก์ โจทก์และจำเลยทั้งสองไม่อุทธรณ์ ส่วนอาวุธปืนสั้นรีวอลเวอร์ ขนาด .357 ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่า ผู้ตายได้อาวุธปืนกระบอกนี้มาก่อนสมรสกับโจทก์ จึงเป็นสินส่วนตัวของผู้ตาย และฟ้องโจทก์ที่ ขอให้จำเลยทั้งสองแบ่งทรัพย์สินมรดกให้โจทก์ขาดอายุความ โจทก์ไม่อุทธรณ์โต้แย้ง จึงยุติไปตาม คำพิพากษาศาลชั้นต้น ส่วนรถยนต์นั่งส่วนบุคคลสี่ล้อเบนซ์ และรถยนต์นั่งส่วนบุคคลสี่ล้อฮอนด้า

ทรัพย์สินทั้งสองรายการนี้ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 วินิจฉัยว่าเป็นสินสมรสระหว่างโจทก์กับผู้ตาย จำเลยทั้งสองไม่ฎีกาโต้แย้ง ข้อเท็จจริงส่วนนี้จึงยุติ และคดีในส่วนฟ้องแย้งที่จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลอุทธรณ์ภาค 9 ไม่รับวินิจฉัยเนื่องจากเห็นว่าทุนทรัพย์ต้องห้ามมิให้ อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง จำเลยทั้งสองไม่ฎีกา จึงยุติเช่นกัน สำหรับปัญหาว่า จำเลยทั้งสองต้อง คินรยนต์นั่งส่วนบุคคลยี่ห้อเบนซ์ และรยนต์นั่งส่วนบุคคลยี่ห้อฮิซุแกะโจทก์ครั้งหนึ่งหรือไม่ ที่ จำเลยทั้งสองคงฎีกาในทำนองว่า ฟ้องโจทก์ที่ขอเรียกรยนต์นั่งส่วนบุคคลทั้งสองคันที่ผู้ตาย จดทะเบียนโอนยกให้จำเลยทั้งสองโดยเสนหาคินครั้งหนึ่งนั้น เป็นการที่โจทก์กล่าวอ้างว่าผู้ตาย จัดการสินสมรสไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1480 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 1476 (5) ซึ่งโจทก์ต้องใช้สิทธิเพิกถอนนิติกรรมดังกล่าวภายใต้บังคับแห่ง อายุความหนึ่งปีตามมาตรา 1480 วรรคสอง การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 ปรับบทโดยนำ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1336 มาใช้บังคับโดยวินิจฉัยว่าเป็นการที่โจทก์ใช้สิทธิ ติดตามทรัพย์คินซึ่งไม่มีอายุความ จึงไม่ถูกต้อง นั้น เห็นว่า สภาพแห่งข้อหาและข้ออ้างที่อาศัย เป็นหลักแห่งข้อหาตามคำฟ้องโจทก์ คือ โจทก์เป็นภริยาที่ชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย ผู้ตาย โอนกรรมสิทธิ์รยนต์นั่งส่วนบุคคลทั้งสองคันซึ่งเป็นสินสมรสระหว่างโจทก์กับผู้ตายให้แก่จำเลย ทั้งสองโดยไม่ได้รับความยินยอมจากโจทก์ ส่วนนี้จึงเป็นกรณีที่โจทก์กล่าวอ้างว่าผู้ตายจัดการ สินสมรสไม่ชอบด้วยมาตรา 1480 วรรคหนึ่ง ซึ่งโจทก์มีสิทธิเรียกให้จำเลยทั้งสองคืนทรัพย์สินใน ส่วนที่เป็นของโจทก์ และเมื่อผู้ตายถึงแก่ความตายแล้ว โจทก์ในฐานะคู่สมรสซึ่งเป็น ทายาทโดยธรรมของผู้ตาย จึงมีสิทธิในทรัพย์มรดกอีก 1 ใน 4 ส่วน ตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1629 ประกอบมาตรา 1635 อันเป็นการเรียกทรัพย์คิน ฐานที่เป็นสินสมรสส่วนหนึ่งและฐานที่เป็นทรัพย์มรดกอีกส่วนหนึ่ง ซึ่งเมื่อจำเลยทั้งสองจะให้ การต่อสู้คดีต้องแสดงโดยชัดแจ้งในคำให้การว่ายอมรับหรือปฏิเสธข้ออ้างของโจทก์ทั้งสิ้นหรือแต่ บางส่วน รวมทั้งเหตุแห่งการนั้น ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 177 วรรคสอง ส่วนนี้จำเลยทั้งสองให้การต่อสู้แต่เพียงว่า ผู้ตายจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์รยนต์ ทั้งสองคันให้จำเลยทั้งสองโดยเสนหาก่อนถึงแก่ความตาย รยนต์ทั้งสองคันดังกล่าวจึงไม่ใช่ สินสมรสและไม่ใช่มรดกของผู้ตาย โจทก์ฟ้องขอให้แบ่งทรัพย์โดยอ้างว่าเป็นทรัพย์มรดกของผู้ตาย ซึ่งอยู่ในความครอบครองของจำเลยทั้งสอง แต่ฟ้องคดีเกินหนึ่งปีนับแต่วันที่ผู้ตายถึงแก่ความตาย ฟ้องโจทก์จึงขาดอายุความเรียกร้องมรดก โดยมีได้อ้างเหตุแห่งการปฏิเสธว่า โจทก์ฟ้องเพิกถอน นิติกรรมการให้ทรัพย์อันเป็นสินสมรสระหว่างโจทก์กับผู้ตายที่ผู้ตายโอนกรรมสิทธิ์ให้แก่จำเลย ทั้งสองเกินหนึ่งปีนับแต่วันที่รู้เหตุอันเป็นมูลให้เพิกถอน คดีจึงไม่มีประเด็นเรื่องอายุความการ ฟ้องให้ศาลเพิกถอนนิติกรรมตามมาตรา 1480 วรรคหนึ่ง ซึ่งเมื่อจำเลยทั้งสองไม่ได้ยกเรื่อง ดังกล่าวเป็นประเด็นข้อต่อสู้ในคำให้การ เพิ่งจะยกขึ้นอ้างในชั้นอุทธรณ์ จึงเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่า กันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น แม้ศาลอุทธรณ์ภาค 9 วินิจฉัยให้ก็ไม่ถูกต้อง และไม่ก่อให้เกิด จำเลย ทั้งสองมีสิทธิฎีกาในประเด็นนี้ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย เมื่อข้อเท็จจริงฟังยุติว่า รยนต์นั่งส่วนบุคคล ทั้งสองคันเป็นสินสมรสระหว่างโจทก์กับผู้ตาย จึงเป็นกรณีเข้าลักษณะกรรมสิทธิ์รวม แม้ก่อนถึงแก่ ความตายผู้ตายจะจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ให้แก่จำเลยทั้งสอง ก็มีสิทธิโอนเพียงเฉพาะส่วนที่ตน มีกรรมสิทธิ์อยู่เท่านั้น และกรณีต้องเป็นไปตามหลักกฎหมายผู้รับโอนไม่มีสิทธิดีกว่าผู้โอน จำเลย ทั้งสองจึงมีสิทธิในรยนต์ทั้งสองคันเพียงส่วนที่ผู้ตายมีสิทธิเท่านั้น โจทก์ในฐานะเจ้าของ กรรมสิทธิ์รวมมีสิทธิเรียกร้องติดตามส่วนของตนคืนจากจำเลยทั้งสองได้ครั้งหนึ่ง ที่ศาลอุทธรณ์

ภาค 9 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยทั้งสองข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองประการต่อมามีว่า อาวุธปืนเดี่ยวลูกซอง ขนาด 12 (5 นัด) และ อาวุธปืนยาวเดี่ยวลูกกรด ขนาด .22 เป็นสินสมรระหว่างโจทก์กับผู้ตายหรือไม่ และจำเลยทั้งสองต้องร่วมกันแบ่งคืนแก่โจทก์หรือไม่ จำเลยทั้งสองฎีกาว่า อาวุธปืนทั้งสองกระบอกดังกล่าวโดยสภาพและลักษณะตามใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน เป็นเรื่องเฉพาะตัวผู้ตายเท่านั้น จึงเป็นสินส่วนตัว เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7 ห้ามมิให้ผู้ใดทำ ซ้อม มี ใช้ สั่ง หรือนำเข้า ซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืน เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่ ดังนั้น ใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน จึงเป็นเอกสารหลักฐานที่แสดงว่าทางราชการโดยนายทะเบียนท้องที่อนุญาตให้ผู้ตายมีและใช้อาวุธปืนทั้งสองกระบอกตลอดเวลาที่เป็นเจ้าของอาวุธปืน อันเป็นสิทธิเฉพาะตัวของผู้ตายที่จะมีและใช้ได้ แต่ไม่เกี่ยวกับตัวทรัพย์และไม่มีผลทำให้อาวุธปืนทั้งสองกระบอกเป็นทรัพย์เฉพาะตัวหรือเป็นสินส่วนตัวของผู้ตายแต่อย่างใด ซึ่งนอกจากอาวุธปืนทั้งสองกระบอกนี้แล้ว ผู้ตายยังมีอาวุธปืนสั้นรีวอลเวอร์ ขนาด .357 อีกหนึ่งกระบอกที่เป็นอาวุธปืนประจำกายสำหรับใช้ในราชการตำรวจ ขณะที่อาวุธปืนทั้งสองกระบอกนี้เป็นอาวุธปืนเดี่ยวลูกซอง ขนาด 12 (5 นัด) และอาวุธปืนยาวเดี่ยวลูกกรด ขนาด .22 โดยสภาพ ลักษณะ และประเภทของปืน เห็นได้ว่าไม่อาจนำมาใช้ได้อย่างเป็นของใช้ส่วนตัวในชีวิตประจำวัน ทั้งจำเลยทั้งสองก็ได้นำสืบให้เห็นว่าผู้ตายใช้สอยอาวุธปืนทั้งสองกระบอกอย่างไร เมื่อผู้ตายได้อาวุธปืนทั้งสองกระบอกมาระหว่างสมรสกับโจทก์ โจทก์จึงได้ประโยชน์จากข้อสันนิษฐานตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1474 วรรคสอง ข้อฎีกาของจำเลยทั้งสองจึงไม่มีน้ำหนักหักล้างข้อสันนิษฐานของกฎหมาย ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า อาวุธปืนทั้งสองกระบอกเป็นสินสมรระหว่างโจทก์กับผู้ตาย โจทก์จึงมีสิทธิเรียกคืนจากจำเลยทั้งสองครั้งหนึ่ง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยในผล ฎีกาของจำเลยทั้งสองข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน อนึ่ง ศาลอุทธรณ์ภาค 9 ไม่ได้สั่งค่าฤชาธรรมเนียมสำหรับฟ้องแย้งของจำเลยทั้งสอง ศาลฎีกาเห็นสมควรสั่งให้ถูกต้อง และคดีนี้มีทุนทรัพย์ส่วนฟ้องเดิมในชั้นอุทธรณ์ 270,000 บาท ซึ่งตามตาราง 6 ท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งบัญญัติให้ศาลกำหนดค่าทนายความอัตราขั้นสูงในศาลอุทธรณ์ได้ร้อยละ 3 ของทุนทรัพย์ การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 กำหนดค่าทนายความให้จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้แทนโจทก์ 15,000 บาท จึงเกินกว่าอัตราค่าทนายความที่กฎหมายกำหนด แม้จำเลยทั้งสองจะไม่ได้ฎีกาในปัญหาข้อนี้ ศาลฎีกาย่อมกำหนดใหม่ให้ถูกต้องได้ พิพากษายืน ให้คืนค่าขึ้นศาลส่วนฟ้องแย้งในชั้นอุทธรณ์แก่จำเลยทั้งสอง 600 บาท ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนฟ้องแย้งชั้นอุทธรณ์นอกจากที่สั่งคืนให้เป็นพับ กับให้จำเลยทั้งสองใช้ค่าทนายความในชั้นอุทธรณ์แทนโจทก์ 6,000 บาท ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

จรศักดิ์ บุญเกษม · ปรีชา บุญโรจน์พงศ์ · สอนชัย สิริาริยกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/4837/2567>